

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 6.

Udgaaer hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 11. Februar 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forordelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udliveres.

En opadgaaende Bevægelse.

Der blev en Gang sagt: hvis Kvinde-
sagen blandt sine Talsmænd havde en kvinde-
lig Georg Brandes, vilde den snart faa Magt.
Men Kvindebevægelsen har endnu ingen Ord-
fører her hjemme, der som han kan tænde
Ild ved sit Ord.

Om det var en Mand eller en Kvinde,
der var denne store Talsmand, kan i Virke-
ligheden være ligegyldigt; blot Sagen blev
ført frem, klar, overbevisende, uomstødelig,
stærk, som Sandheden selv, var meget vundet.

Naturligvis maa den komme fra de stærke
Karakterer, der har Sejghedens Udholdenhed
til at bestige Bjergene, og som har det klare,
skarpe Syn til at skue ud over de store
Vidder. Føreførerne i Kulturlivets og Intelli-
gensens Rige, de maa dog først og fremmest
se, at Kvindesagen i Øjeblikket er den største
i Verden, baade af økonomiske og intellek-
tuelle Grunde. Kvindesagens Sejr betyder
Frelse for Samfundets aandelige og legemlige
Nød, thi det er en hel ny Basis, vi trænger
til, og den maa lægges paa Harmoni mellem
Kønnene.

Saa længe intelligente Mænd ikke ser
det, vil det store sociale Spørgsmaal frem-
deles som Sfinxen Nat og Dag stirre paa
os med sine fortærende Øjne, gennem Fattig-
dommen Nøden, Militarismens Byrder, Ar-
bejdernes Lønapørgsmaal; vi løser aldrig den
sociale Gaade — Menneskelykke — før de
mandlige og kvindelige Kræfter arbejder i
harmonisk Overensstemmelse i Samfundet.

Med hvilken utaalmodig Længsel griber
man da ikke Lejligheden til at høre, hvad
en Mand som Dr. Georg Brandes har at
sige, naar han vil tale „om Nationalfølelse“

i Studentersamfundet, den Forening, som mere
end nogen anden her i Hovedstaden repræ-
senterer den moderne Ungdom.

Jeg havde ikke den Lykke at høre Fore-
draget, men maatte nøjes med Gengivelsen
i „Politiken“, og naturligvis er der Forskel
paa at høre et Foredrag i en begejstret For-
samling og at læse det Dagen efter i en
Avis, selv om det gengives ordret, men paa-
lideligt maa det dog være, at Dr. Brandes
aldeles ikke har nævnt Kvindesagen, denne
opadgaaende Bevægelse i Samfundet.

Jeg maa tilstaa, at min Forundring steg
under Læsningen, og at jeg tilsidst fik en
Fornemmelse, som om jeg sad i en gammel-
dags Kirke, hvor Mændene sidder paa den
ene Side og Kvinderne paa den anden, og
langt borte staar Præsten og taler strenge
Alvorsord og siger stadigt „han“, hver Gang
han taler til eller om Mennesket. Kvinderne
paa den anden Side er usynlige for Prædi-
kanten.

Altsaa heller ikke den Mand, der her
i Danmark staar højere i Intelligens end de
fleste Mænd, heller ikke han ser eller vil se, at
der er en opadgaaende Bevægelse i Evropa
og her hjemme, som, hvis den fik Sympati
og Forstaaelse fra intelligente Mænd, maa-
ske hurtigere end de fleste tænker, vilde
bringe Vaarliv og Friskhed ind i vore For-
hold, nemlig Kvindebevægelsen. Mon ikke
Sindet blev lidt mindre trist og Øjet mere
lyst, om den højstærkede Tafer havde set lidt
over paa Hæren, der rykker frem. Burde
ikke Kvindesagen være en temmelig vigtig
Faktor at regne med, naar man opger Sam-
fundsregnskabet?

Dersom Mænd saa lidt nøjere til, vilde
de let se, at „Oldingeregimentet“ meget hur-
tigere blev sat ud af Spillet, baade i Kunst
og Politik, hvis man førte Kvinderne ind i
Raadet. De unge Oldinge, som Dr. Brandes

selv siger er de værste, disse er dog i det
mindste modtagelige for en Foringelse.

Der vil kunne siges: bevis i Kunst og
Literatur, at Kvindebevægelsen er en Magt,
fremlæg Resultater i Politiken, at der er en
opadgaaende Bevægelse blandt de moderne
Kvinder, og vi vil tro det.

Det kan vi selvfølgelig ikke, thi de Kvin-
der, der hidtil har været fremme i Kunst og
Literatur, har sat deres første og bedste
Kræfter til ved at overvinde Fordomme og
Mangel paa en fornuftig planlagt Barndom
eller Ungdomsuddannelse, saa deres Vej til
at gøre sig bekendte med Videnskabens Re-
sultater har været dem en langt besværligere
Vej end Mænds. Og ved den politiske Virksom-
hed har Kvinderne endnu kun Adgang til
Dameløgen i Rigsdagen og til Tilhørspladsen
i Kommunalraadet, saa det vilde dog være
temmelig urimeligt at forlange praktiske
Resultater der.

Alligevel turde det maaske ikke være
ubeskedent at drage Opmærksomheden ind
paa ganske andre Enemærker, hvor det vil
ses, at Kvindesagen er en opadgaaende Be-
vægelse i vort Samfund, og det er i de hu-
mane Bestræbelser, der gøres i Skolen, i
Sygepleje og i Velgørenhedsarbejdet, alle
Vegne, er Kvinderne her de aktive. Som
det var en Kvinde, der opdagede de sultne
smaa paa Skolebænken og fandt Raad der-
for, saaledes var det de dannede Kvinder,
der kastede den fine Selskabsdragt og optog
Sygeplejen paa Hospitalerne. I al vor Hu-
manitetsgerning er det Kvinderne, der har
givet Impulsen. Plejeforeninger, Smaa-
børns Vel, Vuggestuer, Tjenestepigehjem og
meget andet; det var Kvinderne, der taal-
modigt gik fra Dør til Dør for at samle de
majsommelige Øre sammen. Selv havde de
intet at raade over, selv om de sad i en
stor Salon; derfor maatte de banke paa Rig-